

καί σεις μικρά διακόπουλα εύρέτε τὰ χαρτιά σας.
 Παπᾶ, κι' ἂν εἶσαι χριστιανὸς κι' ἂν εἶσαι βαπτισμένος
 παράσυρε τὰ στέφανα καὶ βάλτα στὴν κουμπάρα.
 —"Αἴντε κόρη μ', νὰ φύγουμε καὶ στ' ὄνειρό μου τῶδα
 χρυσ' ἀετὸ σὲ δόσανε καὶ πάλι στὸν ἐπῆραν.
 —Καλῶς τηνε τὴν κόρη μου τὴν μυρισιμημένη
 κουμπάρα τὴν ἀπόστειλα καὶ νύφη κατεβαίνει.

21. Παίνεματα χωριῶν ΚΑΛΛΙΣΘΕΝΗΣ ΧΟΥΡΜΟΥΖΙΑΔΗΣ:

Ἡ Καλλικράτεια χι ξύγαλο, κι' ὁ Τσεκμετζές τὰ ψάρια,
 κι οἱ Φανασάκρες θερμασιά, ποὺ τρώει τὰ παλληκάρια.
 Ἀρσιανὴ μου Παναγιά, καὶ Γαρδιανὴ μου χάρη,
 φυλάξτε τὴν ἀγάπη μου, ἄλλος νὰ μὴ τὴν πάρη.
 Τὸ Ξάστερο εἶναι κατηφές, καὶ οἱ Γιαλοὺς ἀτλάζει,
 καὶ τὸ καημένο Κονομιό κλαίει κι ἀναστενάζει.
Σηλυβρινὴ μου Παναγιά, Πουβατιανὴ εἰκόνα,
 καὶ Ξαστερνὴ κρύο νερό, ποὺ πίνουν τὸ χεϊμῶνα.
 Λεμόνια, πορτοκάλια καὶ μῆλα χιώτικα,
 τὰ τρῶνε τὰ κορίτσια τὰ Τσακηλιώτικα.
 Χόρεψε Στραντζιώτικα, πῆδα Καρατζιώτικα,
 Σεῖσαι καὶ τὸν σου, σὰν Μπελιγραδιώτισσα.

7. Ἡ γαλανή.

(Συρτός)

Τί μ' εἶπες καὶ δὲν τὸ κάμα, Γαλανή, Γαλατιανή,
 τί μ' εἶπες κι εἶπα ὄχι, Γαλανή, τράβα σπαθί,
 καὶ μ' ἔχεις καὶ μὲ τυραγνεῖς, Γαλανή, Πουβατιανή,
 σὰν τὸ πουλί στὸ βρόχι, Γαλανή, εἶσαι καὶ ξαθή.

Ἀναστενάζω βγαίνει ἄχνός, Γαλανή, Σηλυβρινή,
 καὶ μέσα μ' βράζ' ὁ πόνος, Γαλανή, ποῦ σὲ πονεῖ;
 κι ἀπ τὸν καιρὸ ποὺ σ' ἀγαπῶ, Γαλανή, Λαγοθηριανή,
 ἐπέρασ' ἓνας χρόνος, Γαλανή, βγάνε φωνή.

Τὸ ὄχι εἶναι τὸ κέρδος μου, Γαλανή, σκύλα Μετρηνή,
 τὸ βᾶχ ἢ πλερωμὴ μου, Γαλανή, πῶς δαγιαντᾷς;
 καὶ μὲ τ' ἀναστενάγματα, Γαλανή, Ἀρσιανή,
 θὰ ἐβγη καὶ ἡ ψυχὴ μου, Γαλανή, δὲν μ' ἀπαντᾷς;

Ἀπὸ τὰ καταφρόνια σου, Γαλανή, ἀπ τὴ Μεσηνή,
 καὶ τὴν ἀροπὴ τοῦ κόσμου, Γαλανή, πῶς νὰ στὸ πῶ;
 θὰ βγάνω τὸ μαχαίρι μου, Γαλανή, σκύλα Ξαστερνὴ,
 νὰ σκοτωθῶ ἀτός μου, Γαλανή, κόμα σ' ἀγαπῶ.

15. Ἡ Ξαστερνή.

Ἐνα καῖκι πάγει καὶ τ' ἄλλο ἔρκεται,
 κοκκῶνα ἢ Ζωίτσα, στὴ Σύρα στέκεται.
 Κλαίει ἢ Φωτίκα κλαίει, τὰ γόνата τς βαρεῖ,
 τρέχει κι ἢ Δημητρούλα, καὶ τὴν παρηγορεῖ.
 Τί ἔπαθες Φωτίκα, καὶ κάθεσαι καὶ κλαῖς;
 καὶ μέν' τὴ Δημητρούλα, γιατί δὲ μὲ τὸ λές;

11. Ἡ Μπεκροκανάτα.

Ἡ κερά μ κρασί δὲ βίνι.
κι ὅπου τό βρη δὲ d' ἀφίνι.
"Ὅποιο μῆνα ἔχει ρῶ,
βάζ μέσ στο κρασί νερό,
κι ὅποιονα δὲν ἔχει ρῶ,
τὸ ρουφάει χωρὶς νερό.
Γιὰ νὰ μὴ χαλάσ χατήρ,
πίνι καὶ μὲ μικρὸ ποτήρ,
τὸ στραγλάει καὶ μὲ τὸ βκάλι,
κι ἄς δαλώνη τὸ κεφάλι,
κι ἅμα τό βρει στο βαρέλι,
τότεσ πίνει ὅσο θέλι.

12. Ἡ ἀνηπρόκοπη.

Ξέπεσα στο Τασ-αγήλι
καὶ μὲ πάντρεψαν οἱ φίλοι,
καὶ μὲ δώκαν μιὰ γυναίκα,
πό τρωγε σὰν πέντε δέκα,
ἔπινε σὰν διψασμένη,

δούλευε σὰν προκομμένη.
Τὴ Δευτέρα βάζει πλύσι,
καὶ τὴν Τρίτη τὰ στραγγίζει,
τὴν Τετάρτη τὰ ἀπλώνει,
καὶ τὴν Πέμπτη τὰ μαζώνει
τὴν Παρασκευὴ διπλώνει,
τὸ Σαββάτο σιδερώνει,
καὶ τὴν Κυριακὴ ἀλλάζει,
πάλε μέσ στὴ ψεῖρα βράζει.

13. Ἡ γριά.

Μιὰ γριά μ' ἄσπρα μαλλιά,
εἶχε πόνον στὴν κοιλιά,
κι ἔσπειλε τὸ Δημητρό,
νὰ φωνάξῃ τὸ γιατρό.
Καὶ τὴ ρώτηξ' ὁ γιατρός;
"Ἐχεις ὀρεξὴ νὰ τρῶς;
κι εἶπε—ὁδε ἔχω πεῖνα,
τρῶγω καὶ μιὰ προβατίνα.
καὶ τὴν εἶπεν ὁ γιατρός:
Τὸν περὶδρομο νὰ τρῶς.

14. Τὸ Καϊκάκι.

—Καῖκι, καϊκάκι, ποῦ πᾶς γιαλό, γιαλό;
"Ἄν εἶσαι γιὰ τὴν Πόλη, σιάσου νὰ ρτῶ κι ἐγώ.
—Δὲν εἶμαι γιὰ τὴν Πόλη, οὔτε γιὰ τὸ νησί,
Πάγω νὰ ξεφορτώσω, μαῦρο γλυκὸ κρασί.
—Καῖκι, καϊκάκι, ποῦ πᾶς γιαλό, γιαλό,
νὰ πᾶς καὶ νὰ γυρίσης πάλε μὲ τὸ καλό.
—Κορίτσια θὰ φορτώσω, στὴν "Αντρος τὸ νησί,
σὰ θέλῃς ταξειδάκι, ἔλα μαζί καὶ σύ.

15. Ἡ Ξαστερνή.

"Ἐνα καῖκι πάγει καὶ τ' ἄλλο ἔρκεται,
κοκκῶνα ἢ Ζωίτσα, στὴ Σύρα στέκεται.
Κλαίει ἢ Φωτίκα κλαίει, τὰ γόνατα τς βαρεῖ,
τρέχει κι ἢ Δημητρούλα, καὶ τὴν παρηγορεῖ.
—Τί ἔπαθες Φωτίκα, καὶ κάθεσαι καὶ κλαῖς;
καὶ μὲν' τὴ Δημητρούλα, γιατί δὲ μὲ τὸ λές;

—Τί νά σέ πῶ Δητρούλα μ, τί νά σ' ἀφηγηθῶ,
ποῦ ἔφυγε ἡ μάνα μ, καί πῆρε τὸ γαμπρό.

(Ἡ χήρα Ζωίτσα εἶχε ἀρραβωνιασμένη τὴν κόρη της Φωτίκα,
καὶ ἔφυγε μαζί μὲ τὸν γαμπρὸ εἰς τὴν Σύρον. Ἀργότερα ἐπέστρεψε
καὶ ἐπάντρεψε τὴν κόρη της μὲ τὸ ἴδιον τὸν γαμπρό).

16. Ἡ Καλιάντρα,

Καλιάντρα λένε τὸ πουλί,
ποῦ κελαγδεῖ κάθε πρωί.
Καλιάντρα μου, καλιάντρα μου,
ξελάγιασες τὸν ἄντρα μου,
Καλιάντρα δελιονίτισσα,
στὴν πόρτα σου ξενύχτισα.
Καλιάντρα, καλιαντρίζεσαι,
ποῦ πᾶς καὶ βερβερίζεσαι.
Στὰ κατσαρά σου τὰ μαλλιά
κάμνει ἡ καλιάντρα τὴ φωλιά.

17. Ὁ Τζωρτζῆς,

Τζωρτζῆ, Τζωρτζῆ, Τζωρτζάκι μου,
σέ ἀγαπῶ πουλάκι μου.
Τζωρτζῆ, Τζωρτζῆ, Τζωρτζῆ μου,
σέ ἀγαπῶ πουλί μου.

Τζωρτζῆ ν' ἀλλάξης τ' ὄνομα,
ν' ἀλλάξης τὸ κεφάλι,
νά βάνης καλλιγότερο
νά διῆς ποιὰ θά σέ πάρη.

Ὁ Τζωρτζῆς μου κι ἄλλοι δύο,
κάθονται στὸ καφενεῖο.

Τὸ Τζωρτζῆ τονε γεῖπανε
σέ βγάνανε τραγούδι,
καὶ γύριζε μέσ' στὸ χωριό,
σὰν ἔρημο γαιῖδούρι.

Ὁ Τζωρτζῆς πάει στ' ἄλῳνι,
καὶ ἡ μάνα τ τὸν μαλλώνει.

Ὁ Τζωρτζάκης ποῦ χορεύει,
τὸ κορίτσι μας γυρεύει.